

**Західноукраїнська організація
«Центр правничих ініціатив»**

**МАТЕРІАЛИ МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

**«ПРАВОВІ СИСТЕМИ СУСПІЛЬСТВА:
СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ
ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ»**

24–25 жовтня 2014 р.

Частина II

**Львів
2014**

Шевчук О. М.
СПІВВІДНОШЕННЯ ПОНЯТЬ ПРОКУРОРСЬКИЙ НАГЛЯД
ТА ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ В СФЕРІ ОБІГУ НАРКОТИКІВ

НАПРЯМ 7. ТРУДОВЕ ПРАВО ТА ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Дзюбенко В. О.
ТОВАРИСЬКІ СУДИ

НАПРЯМ 8. МІЖНАРОДНЕ ПРАВО ТА ПРАВО ЄС

Березюк Т. В.
ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ТОРГІВЛІ КВОТАМИ
НА ВИКИДИ ПАРНИКОВИХ ГАЗІВ У ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗІ

Бескід Н. А.
ДО ПРОБЛЕМИ РЕФОРМУВАННЯ ООН

Голубенко І. І.
ЩОДО ПРОБЛЕМ ВИЗНАЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОСТІ ФІЗИЧНОЇ ОСОБИ ІНВЕСТОРА

Зубенко О. В.
ДОКТРИНАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТЬ
«ПІРАТСТВА» І «ТЕРОРИЗМУ» НА МОРІ

Кисельова К. Ю.
ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА ЄС: ВИЗНАЧЕННЯ ТА КОМПОНЕНТИ

Письменна О. П., Левченко А. О.
СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ПРИНЦИПІВ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА

Молибога Ю. В.
УГОДА УКРАЇНИ З ЄС:
МОЖЛИВОСТІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНИ В СОЦІАЛЬНІЙ СФЕРІ

Ніколенко Г. М.
ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО ЗАХИСТУ ПРАВ ДИТИНИ

Ошмаріна Л. С.
ОСОЛИВОСТІ ВТІЛЕННЯ СОЦІАЛЬНИХ ПРАВ МОРЯКІВ В КОНВЕНЦІЇ МОП
ПРО ПРАЦЮ В МОРСЬКОМУ СУДНОПЛАВСТВІ 2006 РОКУ

Пакош І.-М. В.
РЕФОРМУВАННЯ ПОЛІТИЧНОЇ СИСТЕМИ ГРУЗІЇ ТА ДОСВІД ДЛЯ УКРАЇНИ

Раховська Х. Ю.
ДЕЯКІ АСПЕКТИ МІЖНАРОДНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ
СУДНОПЛАВНОГО ВИКОРИСТАННЯ ДУНАЮ

Письменна О. П., Яцик О. А.
КРИЗА МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ

НАПРЯМ 9. ПОРІВНЯЛЬНЕ ПРАВознавство

Гришин В. А.
ПРАВОВІ СПОСОБИ ТА ЗАСОБИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В ГРУЗІЇ
ТА МОЖЛИВОСТІ ЇХ ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

Зінченко О. В.
ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ УСПАДКУВАННЯ ЗА ЗВИЧАЄВИМ ПРАВОМ
АФРИКАНСЬКИХ ЕТНОСІВ КІКУЙЮ (КЕНІЯ) І СВАЗІ (СВАЗІЛЕНД)

НАПРЯМ 10. КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО ТА КРИМІНОЛОГІЯ

Фролов А. О. МЕЖНАРОДНІ РЕКОМЕНДАЦІЇ ЩОДО ПРОФІЛАКТИКИ ЗЛОЧИННОСТІ СЕРЕД НЕПОВНОЛІТНІХ	101
Царев С. І. СУПРЯМІЗНАЧЕННЯ КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНУ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ	104

НАПРЯМ 11. КРИМІНАЛІСТИКА ТА СУДОВА ЕКСПЕРТИЗА

Жеребцова Т. И., Сергеев О. Д. НЕКОТОРЫЕ АКТУАЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ ПРОИЗВОДСТВА СУДЕБНОЙ ЭКСПЕРТИЗЫ В УГОЛОВНОМ ПРОЦЕССЕ РОССИЙСКОЙ ФЕДЕРАЦИИ	108
Коваленко А. В. ІАЛУЧЕННЯ ЕКСПЕРТА СТОРОНОЮ ЗАХИСТУ ІА ЧИННИМ КПК УКРАЇНИ (ДИСКУСІЙНІ ПИТАННЯ)	111
Саргсєв О. Д., Жеребцова Т. И. РАЗВИТИЕ КРИМИНАЛИСТИЧЕСКОЙ МЕТОДИКИ РАССЛЕДОВАНИЯ ПРИСУТСТВУЮЩИХ НАРУШЕНИЙ ПРАВИЛ БЕЗОПАСНОСТИ ПРИ ВЕДЕНИИ ГОРНЫХ РАБОТ КАК ОДИН ИЗ КЛЮЧЕВЫХ АСПЕКТОВ В ОБЕСПЕЧЕНИИ НОРМАЛЬНОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ ХОЗЯЙСТВЕННЫХ ОБЪЕКТОВ	112
Гимчук В. О. ІХОБЛИВОСТІ ВСТАНОВЛЕННЯ ПІДРОБЛЕНОГО ПІДПІСУ ПРИ ДОСЛІДЖУВАННІ ДОКУМЕНТІВ	115

НАПРЯМ 12. ЕКОЛОГІЧНЕ, ЗЕМЕЛЬНЕ ТА АГРАРНЕ ПРАВО

Агафонов К. В. ЗМІСТ ЕКОЛОГІЧНОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ	119
Александрова Я. О. ВИРІШЕННЯ МЕЖОВИХ ЗЕМЕЛЬНИХ СПОРІВ ШЛЯХОМ МЕДІАЦІЇ	121
Тараненко С. М., Біленька О. М. ВІДШКОДУВАННЯ ШКОДИ, ЗАПОДІЯНОЇ НАВКОЛИШНЬОМУ ПРИРОДНОМУ СЕРЕДОВИЩУ ВНАСЛІДОК САМОВІЛЬНОГО ВИКОРИСТАННЯ ВОДНИХ РЕСУРСІВ: ОКРЕМІ ТЕОРЕТИКО-ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ	123
Костуренко Т. В. ОКРЕМІ АСПЕКТИ РАЦІОНАЛЬНОГО ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ПРИЗНАЧЕННЯ: РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ	126
Срібна Т. А. ДО ПРОБЛЕМИ ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ЗЕМЕЛЬНІ РЕСУРСИ В МІСТАХ	129

сучасних потреб та реалій судноплавства для встановлення ефективного навігаційного режиму на Дунаї шляхом перегляду існуючих, внесення відповідних змін або навіть прийняття докорінно нової Конвенції.

Література:

1. Конвенція про режим судноплавства на Дунаї 1948 р. // Офіційний вісник України. – 2005. – № 21. – Ст. 1178.
 2. Баймуратов М.А. Международное публичное право / М.А. Баймуратов. – Х.: ООО «Одиссей», 2007. – 704 с.
 3. Кулько А. Проблемні питання вдосконалення міжнародно-правової регламентації навігаційного використання міжнародних річ та міжнародних річкових басейнів Європи / А. Кулько // Український часопис міжнародного права. – 2013. – № 1. – С. 102-107.
 4. Міжнародне право: курс лекцій: [Електронний ресурс]. – К.: Атіка, 2009. – 215 с. – Режим доступу: <http://www.info-library.com.ua/books-book-150.html>
 5. Некотенева М.В. Правовые проблемы использования международных водотоков: Автореф. Дис. ... к-та юр. наук: 12.00.10 / Некотенева Мария Владимировна; Московская государственная юридическая академия. – М., 2008. – 26 с.
-

Письменна О. П.
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри правознавства

Яцик О. А.
студент III курсу

Вінницький національний аграрний університет
м. Вінниця, Україна

КРИЗА МІЖНАРОДНОЇ БЕЗПЕКИ

З розвитком суспільства та нарощуванням військової могутності держав, постало все гостріше питання утримання миру та спокою у світі. Саме це питання стало актуальнішим ледь не з кожним роком, адже тільки з початком XX століття людство вже пережило дві Світові війни, майже в кожному десятилітті виникало сколихує новий збройний конфлікт, теракти та збройна агресія.

За час існування людства, суспільство пережило чималу кількість війн та збройних конфліктів, причинами для агресії часто ставали як вплив територіальні зазіхання країн-агресорів так і війни на підґрунті расової чи релігійної нетерпимості. Звісно ж наслідками цих конфліктів ставала велика розруха міст, безліч безглузких жертв, та чимала кількість коштів для відбудови зруйнованих територій. Але з часом війни ставали все більш масштабнішими і з'явилась реальна загроза повному винищенню людства. Для

уникнення агресії почали створюватись міжнародні організації, в яких за першочергову мету ставилось забезпечення миру та спокою у світі.

Так, у період між Першою та Другими світовими війнами виникла перша у світі міжнародна організація універсального типу із широкою компетенцією – Ліга Націй. Її було створено в 1919 році з ініціативи американського президента В. Вільсона. Статут Ліги Націй вироблено спеціальною комісією, створеною на Паризькій мирній конференції 1919-1920 років, і включено до Версальського мирного договору 1919 року, а також інших мирних договорів, після завершення Першої світової війни 1914-1918 років [1, 21].

Основною метою організації відповідно до статуту було співробітництво між державами та забезпечення миру і їх безпеки. Але нажалюдь як показала історія, Ліга Націй не виправдала себе як гаранта дотримання безпеки у світі, наслідком стало розв'язання Адольфом Гітлером II Світової Війни. Саме бездіяльність та не спроможність організації попередити агресію зі сторони нацистської Німеччини, втягнуло цілий світ у кровопролитну та безжалісну війну як досі не знало людство.

Після закінчення II Світової Війни, настала ще одна спроба для забезпечення миру та безпеки у світі, 24 жовтня 1945 року було створено Організацію Об'єднаних Націй (ООН). Метою діяльності якою звісно ж стало підтримка міжнародного миру і розвитку співробітництва у вирішенні міжнародних проблем економічного, соціального та гуманітарного характеру. Новостворена ООН стала правонаступницею Ліги Націй, хоча і враховувала невдалий досвід не виправданої організації, і намагалось створити абсолютно нову організацію яка могла створити стабільність на планеті але суттєво нагадувало її.

Відрізняє ж між ними була різниця, наприклад головною відмінністю стало, що всі рішення мали прийматись тільки єдино-голосно, а право вето мали лише країни переможці, постійні члени Ради Безпеки ООН (США, Великобританія, Франція, Китай і СРСР), що в подальшому майбутньому стало так би мовити «визначальним каменем» організації.

На сучасному етапі єдиним фактором уникнення серйозних збройних протистоянь є те, що найпотужніші та економічно розвинуті держави мають ядерне озброєння, що сприяє стриманню війни, способом погрози його застосування, яке може привести до повного винищення планети.

Проте тим часом коли держави намагались захистити себе тільки створенням та підтриманням власного озброєння, адже характер сучасної зброї не лише надійно захищає державу захистити себе лише власною зброєю та чисельністю збройних сил, а й випрати ядерну війну, а тим паче гонку озброєнь – неможливо. Так, вирішення власної національної безпеки лежить через шлях зміцнення світової безпеки. Стало зрозуміло, що безпека держав може бути здійснена не тільки економічними, а й включено політичними та міжнародно-правовими засобами.

Важливою основою права міжнародної військової безпеки складають насамперед загальноприйняті принципи міжнародного права, як принцип незастосування сили, принцип вирішення спорів, принцип роззброєння.

Важливою основою права міжнародної військової безпеки складають насамперед загальноприйняті принципи міжнародного права, як принцип незастосування сили, принцип вирішення спорів, принцип роззброєння.

розвитку та конкретизації в різних за своїм юридичним характером міжнародних документах. Це може бути досягнуто різними шляхами: один із них – закріплення міжнародних зобов'язань у внутрішньодержавному законодавстві. Інший шлях – договірне підтвердження зобов'язань на двосторонній, регіональній, універсальній основі: укладення універсальних договорів про обмеження та заборону окремих видів озброєнь, двосторонніх договорів між державами [2, 266].

З вище викладеного можна зробити висновки, що країни прагнуть до скорочення озброєння, демілітаризації, що в свою чергу сприятиме міжнародній безпеці, адже досягнення миру можливе тільки шляхом роззброєння та урегулювання напружених ситуацій між країнами, дипломатичними способами.

Також розглядаючи кризу сучасної безпеки, ніяк не можливо оминати проблеми тероризму. Так в першу чергу потрібно з'ясувати саме поняття. Тероризм – це метод політичної боротьби, який полягає у систематичному застосуванні нічим не обмеженого, не пов'язаного з військовими діями фізичного насильства для досягнення визначеної мети шляхом усунення політичних супротивників (вбивства політичних лідерів, військових або рядових громадян, вибухи, напади на банки, арсенали зброї, захоплення повітряних лайнерів, заручників тощо).

Тероризм висуває на передній план таку форму політичного насилля, як терористичний акт. Якщо в минулому терористичні акти полягали у вбивствах окремих посадових осіб, то в сучасних умовах об'єкти терористичних замахів значно розширені. Змінилися також самі форми замахів.

В останні роки проблема тероризму все більше і більше набуває глобального характеру. В зв'язку з цим виникла необхідність міжнародної співпраці в протистоянні тероризму і визначення завдань, що стоять перед практичними і науковими працівниками, котрі повинні їх вирішити.

Сучасна система багатосторонньої співпраці у боротьбі з тероризмом склалася переважно за останні три десятиліття.

Визнаючи зростаючу загрозу тероризму, Генеральна асамблея ООН заснувала в 1999 році відділення із запобігання тероризму, яке розпочало свою роботу в квітні того ж року. Головним напрямом діяльності відділення є дослідження і технічна співпраця, а також взаємодія у сприянні активізації міжнародного співробітництва в попередженні тероризму.

Зростання терористичної загрози, що організаційно набуває риси своєрідного «терористичного Інтернаціоналу», створює серйозну загрозу як стабільності окремих країн і регіонів, так і міжнародній спільноті в цілому. Трагічні події 11 вересня 2001 року в США, наступні провокації з боку міжнародних терористів, засвідчили, що в боротьбі з цим злом не можна втрачати ні хвилини. Інакше тероризм – чума XXI століття – здатний серйозно підірвати всю систему міжнародних відносин, що склалася.

Тероризм – явище досить складне, динамічне та багатопланове. З огляду на все сказане вище, напевно чи нам вдасться подолати його у XXI столітті, не кажучи вже про соціальні причини, що його породжують. Але це не означає, що боротьба зі злочинними проявами не має сенсу. Можливо, треба змінити

методи цієї боротьби, адже зло може породити лише зло – це давно відома істина. Людству вже давно слід було виробити єдину гуманну систему боротьби з тероризмом, а не знищувати окремі політичні угруповання, релігійні організації та застосовувати при цьому такі жорстокі засоби і методи, які навіть порівняти не можна з тими, що їх використовували терористи.

На сьогодні залишаються досить багато прогалин у світовій системі безпеки, які потрібно негайно закривати. В першу чергу потрібно реорганізувати міжнародні організації та структури які були створені в середині минулого століття, адже з кожним десятиліттям геополітична ситуація у світі змінюється і вони перестали відповідати сучасним вимогам.

Центральну роль у підтриманні миру і врегулюванні конфліктів відіграє рівень діяльності Ради Безпеки. З особливою гостротою постало питання про необхідність реформування Ради Безпеки, оскільки стала очевидною невідповідність структури цього головного органу ООН новій глобальній геополітичній ситуації. Різко зросла кількість членів ООН. Змінилася вага ряду держав на міжнародній арені, які претендують на нові ролі у світових справах. Склався новий баланс сил між традиційними і новими центрами впливу. Все це обумовило необхідність відповідних змін у складі Ради Безпеки.

Отже, питання реформування структур які відповідають за систему міжнародної безпеки залишається головним для досягнення миру та стабільності у світі.

Література:

1. Мокій А.І., Яхно Т.П., Бабець І.Г. Міжнародні організації. Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2011. – 280 с.
 2. Буремський М.В. Міжнародне право. Навч. посіб. – К.: Юрінком, 2006 – 336 с.
 3. Игнатенко Г.В., Тиунов О.И. Международное Право. Учебник для вузов. – М.: ИЮРМА-ИНФРА, 1999. – 584с.
-